

Acının İkili Diyalogları

— sedanur-yuks · 19 Mayıs 2010

yalnızlık çarpıyor boş odamda
ve gitmek geliyor aklıma sebepsizce
akıp gidiyor gözlerimden yaşlar
anlam vermeden anlamsızlık çöküyor
rutubetli odamın havasız kalmış kısımlarında
seni arıyorum
duvarlarında bazen dili oluveriyor
seni bana benden daha fazla anlatıyor
yüzümün her kıvrımında pencereme çarpan rüzgar
hafiften fısıltılar yaratıyor
bu bilinmezlik adasına ben kaçınıcı yolcuyum
inan bilmiyorum
ama yalnızlık çöktüğünde üstüme
bir karabasanlı geceler yatağımın mahrem köşelerinde
izinde yok kimse ya da ben yokum
öylesine işte
yolum düşerse senin mekanına
sözüm var gelirim güzel gözlerine
uğurlamalar biterse birgün
yazarım seni bilinmeyen yerlere
ve her kaldırım ve her sokak
ve her cadde ve her yalnızlık
saati belirsiz zamanlarda seni bana hatırlatıp
sebepsiz acılar yaratacak
biliyorum gitmek gerekir senden
ama

gerçek gülüşlerin ardındaki duvara yazdım acını
gözlerine düşen gölgelerde aradım
hani sen sensizliği yaşamıştın ya sözüm ona
seni senle yaşadım ben
o gölgelerin ardında
gülüşünün güzelliğiyle döndü başım
yüreğim firavun misali kör
şimdi sen, sensizliği yaşamıştın ya sözüm ona

ben senin serabınla bu çöldeyim
yanımda ne halkım, ne de inananım var
senin hayalinle dolu bir yalnızlığın kelepçesi
ellerimi kollarımı değil
ruhumun en ücra köşesindeki seni vurdular

bu kentte çok izin var
geçtiğimiz sokaklar seni bana hatırlatır
bizim bu kentten çok alacağımız var
Ellerimi tuttuğunda soyutlanırdım her şeyden
seni anlatırken genelde sol yanımda bir acı duyardım
kentime yalnızlıklar uğrardı
ne zaman sen gelsen aklıma geçtiğimiz yollar
oturduğumuz banklar
baktığımız mavilikler
aklıma geldiği zaman bu kentte ağız dolusu küfür ederim
durar...

susar...

sessizce seni kendimde aldatırım
Bu kentte izin verdim artık kentten alacaklıyım
ahhh !!! gözleri yalnızlık olan sevdiğim
ahh !!! sözlerinde cellatlar taşıyan masum katilim
sen benim en sevdiğim en çok çoğaldığım
sen benim acılarımın değil, gülüşlerimin sebebi
kaybedişlerde sevdim ben seni
kaybettiğim her güne "merhaba" diyerek
ve koşarak odaların sessizliğine
kayboldum...
bazen sensizlikte bazen varlığıma sebepler ürettim seninle
kırdım zincirlerimi bu gece
sana yazıyorum işte
aldırmadan... söylemeden...
ya da yasak koymadan!
adını söylemek isterdim herkese
üzülmeden... kırılmadan...
bütün sevdalara ismini versem, az gelir bilirim
mavi bir gökyüzünde bulutsuz bir özlemdin sen
kuş kanadında acıların gizemiydın
kan kusmuş yarınların en azgın taraflarında

elimi tutan, hiç bırakmayan
ve bana ben diye bakan tek kişi sen sevdiğim
sen sevdiğim...

sevmeye 5 kala gördü gözlerim,
saatler sevgiye vurdu karardı dünyam
zaman denen asi tek kişilikmiş
bi ikincisi sığdırılmaz,
uzatılmamış
Zamanın acısını duydum, şuramda
hani hep dersin ya "sol yanımda"
sevdalar efsane olup çıkarken
ben kaldım
satır aralarında...

Kavruk bir gecenin en çığsız halinde yazdım sana
Süzülürken ay yanaklarından
yıldızlar dökülürdü saçlarından
giderdim sensizliğin en kurşuni havalарına
ve ben yalnızlığın dağılan taraflarından uçardım
sana doğru...
kanatlarımı her çırpıtımda biraz daha uzaklaşırdı tenin
ortak bir paydamız vardı belki de
suskunluğumuz ...
Sen asi bir şehrin kırılğan taraflarında
savaşa yüzünü çevirmiş cennet kokulu güzel
beyaz bir örtü, gecen
ve senin hiç karartın olmadı daha
gölgeni dahi görmedim güneşe karşı
savaştı bu... savaştı yalnızlık...
aşkı gözlerim ve dudaklarımdan dökülen
gamzelerine süzülen bu cümleler
cennetten kovulmuş bir bedevinin sana olan aşkı
astığın kederleri kaç kurşun daha yıkar
kaç ölüm? kaç yaşam?
sen kaç hayat ederdin inan bilmiyorum ama
kaç hayatım varsa sana güle güle veriyorum
ellerini açtığında biliyorum düşeceksin
bütün dünyanın en namuslu ve iffetli taraflarına

ört Şimdi üstümü,
üşüyorum senin karşında...
tenim titriyor...
dudaklarım ... dudaklarımdan bu kağıtlara neler dökölüyor
yazsam ne hissederim okuyan ne anlar...

Şimdi yüregim parça parça
seni benden alır
çölde vahasını kaybetmiş sahraya anlatır
yağmurlar düşer şehre
onlarda anlar... damla damla
bazen azgın, hırçın ve öfkeli
bütün çiçeklerin Azrail taraflarında
solgun bir yüz tutar seni
ve ben anlarım yine,
sensiz kurşun gibi ağır yarımı...
kanamasında pansumanı olmayan bir yara...
ve sen ört üstümü
sessizce arkana bakmadan, bana bir dudak arası
"hoşça kal" bırakmadan
git güzel gönlümün iffetli kadını
git artık bembeyaz gecelerin
en kırılğan düşleri
yansıtma kendini, ölüyorum cennet kokulu düşlerde
ölüyorum...
anlamadığım bir dünyanın en anlamsız tarafında
"güle güle" demiyorum
tuttamadığım ellerini bir gün tutarım diye

//kan kokar, acı tutar ve anlatılmaz... içine, yüreğine nakış gibi işlenir...//

yüregimdeki kara lekelerin arasında
o acı nakışı pırıl pırıl parlıyor
acın beni uyandırıyor...
korkunç sandığım kabusların
gölge kadar karartıya sahip olmadığını anlatıyor
"sen prensessin, bu da sadece senin gibilerin kabusu
bak gerçek renkler bu...
gerçek kömür isı bu...

gerçek kan, gerçek yara bu..."
oysa ben acından korkmuyorum,
altında ezilmiyorum,
üzülmüyorum.
acının rengiyle burun buruna gelince
görüyorum ki yıllardır yaşadığım melankoli yaşam
bir yalan!
beni acıyla sevmene karşılık
seni acınla seviyorum şimdi
hepsi bundan ibaret!
benim acımı kanatmana yanıt
senin acının kanayan tarafını siliyorum
kimse fark etmesin derinliğini
gözlerden uzak bir hüzne mesken tut diye...

Muhammed YALÇINKAYA & Sedanur YÜKSEL